

Захід дотлівав, багряніли хмари,
Вітер колихав білі ненюфари,
Квіти колихав між очеретів,
Над сумним ставком стиха шарудів.
Я бродив один із жалем кривавим
Між похилих верб понад сонним ставом,
Де густий туман уставав з низів,
Де, мов великан, привид чийсь сизів,
Де ридав відчай в тужних криках сойки,
Де плили сичів жалісливі зойки
Між похилих верб, де бродив один
Я з своїм жалем, не лічив годин...
І упала ніч, і погасли хмари,
Мла оповила сонні ненюфари,
Тільки під ставком, між очеретів,
Вітерець сумний стиха шарудів.